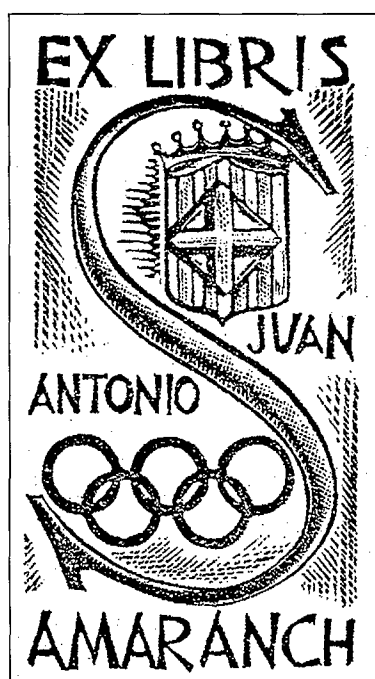

Un ex-libris premonitori

Un ex-libris premonitorio

Dr. R. Balius i Juli

Un ex-libris d'extraordinària significació pel seu caràcter premonitòri, és el que a les darreries dels anys cinquanta, dibuixà personalment Joan Antoni Samaranch per identificar els llibres de la seva biblioteca, de caire especialment esportiu. L'obra està presidida per la lletra S, primera del cognom, la qual es troba acompanyada per dos escuts: el de la Diputació Provincial de Barcelona i el del Comitè Olímpic Internacional. Curiosament trenta anys després, Samaranch havia arribat a la Presidència d'ambdues Institucions.

Un ex-libris de extraordinaria significación por su carácter premonitorio, es el que a finales de los años cincuenta, dibujó personalmente Joan Antoni Samaranch para identificar los libros de su biblioteca, de cariz especialmente deportivo. La obra está presidida por la letra S, primera del apellido, la cual se encuentra acompañada por dos escudos: el de la Diputación Provincial de Barcelona y el del Comité Olímpico Internacional. Curiosamente treinta años después, Samaranch había llegado a la Presidencia de ambas Instituciones.

¿Por qué dibujó entonces Samaranch en su ex-libris, estos dos símbolos? Durante la década de los cincuenta fue concejal del Ayuntamiento de Barcelona y diputado provincial, siempre dentro del área de deportes. Queremos pensar que el escudo de la Diputación, al ostentar las cuatro barras, tenía un carácter más amplio de catalanidad que, el todavía discutido emblema de la Ciudad de Barcelona. Evidentemente los anillos olímpicos estaban totalmente justificados, por su trayectoria de deportista y de dirigente deportivo, que desde 1956 formaba parte del Comité Olímpico Español.

Samaranch fue Presidente de la Diputación Provincial de Barcelona, desde 1973 hasta 1977. Durante su mandato el patrimonio artístico de la Institución se enriqueció extraordinariamente. Fueron adquiridas numerosas obras, se decoró el Salón de l'Arxiu de Comptes (J. Alumnà) y se gestionó la cesión del legado de Lola Anglada. Muchas de estas obras se destinaron a decorar la Casa dels Canonjes, residencia del futuro Presidente de la Generalitat y el mismo edificio de la Diputación que, aquellos días, recuperó el nombre de Palau de la Generalitat.

Perquè dibuixà aleshores Samaranch en el seu ex-libris, aquests dos símbols? Durant la dècada dels cinquanta fou regidor de l'Ajuntament de Barcelona i diputat provincial, sempre dins l'àrea d'esports. Volem pensar que l'escut de la Diputació, en ostentar les quatre barres, tenia un caràcter més ampli de catalanitat que, l'encara tant discutit emblema de la Ciutat de Barcelona. Evidentment les anelles olímpiques estaven totalment justificades, per la seva trajectòria d'esportista i de dirigent esportiu, que des de 1956 formava part del Comitè Olímpic Espanyol.

Samaranch fou President de la Diputació Provincial de Barcelona, des de 1973 fins el 1977. Durant el seu mandat el patrimoni artístic de l'Institució s'enriquí extraordinàriament. Foren adquirides nombroses obres, es decorà el Saló de l'Arxiu de Comptes (J. Alumà) i es gestionà la cessió del llegat de Lola Anglada. Moltes d'aquestes obres es destinaren a decorar la Cada dels Canonjes, residència del futur President de la Generalitat i el mateix edifici de la Diputació que, aquells dies, recuperà el nom de Palau de la Generalitat.

El 16 de juny de 1980, Joan antoni Samarach fou elegit a Moscou, per unanimitat, President del Comitè Olímpic Internacional, al front del qual segueix, essent ben coneguda la seva tasca en favor de l'art, que ha culminat amb la creació del Museo Olímpic de Lausanne. Amb aquest segon nomenament s'acomplia la premonició de l'ex-libris, la qual reflectia la, sens dubte, il·lusió subconscient del seu autor.

El 16 de Junio de 1980, Joan Antoni Samaranch fue elegido en Moscú, por unanimidad, Presidente del Comité Olímpico Internacional, al frente del cual sigue, siendo bien conocida su labor en favor del arte, que ha culminado con la creación del Museo Olímpico de Lausanne. Con este segundo nombramiento se cumplía la premonición del ex-libris, la cual reflejaba la, sin duda, ilusión subconsciente de su autor.

